

pouze dočasně, pokud totiž právě ona úprava mimořádných poválečných poměrů toho potřebuje.

Vláda shledala sice později, že úpravy té není již třeba, a uvolnila proto nařízením ze dne 30. června 1921 č. 224 sb. z. a n., počínajíc dnem 1. července 1921, obchod s veškerými plodinami zemědělskými a výrobky z nich (§ 1) zrušivši (§ 7) předpisy s ustanoveními tohoto nařízení se nersrovnávající. Z toho však neplyne nic více, nežli že plodiny uvolněné nemohou se po dni 1. července 1921 státi předmětem deliktů v § 16 nařízení z 11. června 1920 č. 390 sb. z. a n., není tím však řečeno, že zrušeny nebo změněny jsou předpisy, týkající se obilí podle posléz cit. nařízení zabaveného. Nejde tedy o změnu v právním nazírání na povahu činů těch jako deliktů, nebo jejich trestnost, nýbrž o případ, že činy dočasně kategoricky pod trestní sankcí zakázané, následkem odvolání zákazu toho, staly se pro futuro opět dovolenými. Tato změna právního stavu nemůže však nikterak mít v zápětí, že by nastala beztrestnost činů spáchaných v době, kdy byly zakázány, leč že by norma zákaz odvolávající výslovně tak ustanovila, což se však v případě tomto nestalo.

Nemůže-li však st-l dovoditi beztrestnost svého činu z předpisu § 2 tr. zákona, bylo stížnost pouze tento jediný stížný bod obsahující, když nss neshledal zákonitosti, k níž by mu z úřední moci bylo hleděti, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1416.

Ústavní práva politická: Advokát jednající před soudem jako zmocněnec strany, třebas již zemřelé, nemá samostatného jazykového práva.

(Nález ze dne 13. června 1922 č. 8024.)

Prejudikatura: Boh. č. 786 a 787 adm.

Věc: Dr Mořic G. v Nitře proti ministerstvu spravedlnosti v Praze (min. místotaj. Dr Srb) o jazykovou záležitost.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l podal dne — u sedrie v Nitře jménem Jiřího B. v Brezové žalobu na Štěpána B. tamtéž o zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem, a to jazykem jak slovenským, tak i maďarským, a byl o žalobě té zahájen spor.

Podáním z —, taktéž ve slovenském jazyku sepsaným, oznámil st-l sedrii, že žalobce zemřel a že st-l nedostal od dědiců dosud plné moci, pročež žádá o přerušení dalšího řízení a odročení položeného roku.

Na to dne — oznámil st-l sedrii podáním pouze maďarským jazykem sepsaným, že žalobce zemřel dne 4. prosince 1919, že zůstala po něm vdova a děti, jednak zletilé, jednak nezletilé, že vyzval dědice jednak prostřednictvím obecního představenstva a jednak bezprostředně, aby mu vdova vystavila plnou moc, že však mu poslala pouze úmrtní zápis, kdežto k nějaké dohodě mezi dědici nedošlo a bylo proto přerušiti řízení až do opatření plné moci. To stalo se výměrem sedrie ze dne 27. února 1920, poněvadž však věc nemůže u st-le zůstat na věky přerušena, jest vyzvati dědice soudním výměrem, aby prohlásili, zda si přejí pokračovati ve sporu čili nic, a nevyjádří-li se v dané lhůtě, bylo by naříditi pokračování ve

sporu, neboť podle civilního řádu je st-l až do odvolání plně moci oprávněn do opačného opatření dědici zastupovati zůstavitele v onom sporu. Blíží adresy nejstaršího dítěte zůstavitelova nezná a měla by býti úřední cestou zjištěna. Na útratách tohoto podání účtuje 251 K 40 h a podepsáno jest st-lem jako zástupce zemřelého Jiřího B.

Výměrem z — vrátila sedrie podání to st-li, poněvadž není sepsáno v úřední řeči. Strany jsou z brezovského okresu, kde není zákonitě menšiny, a není tudíž ani zástupce žalobců oprávněn vystupovati v jiné řeči, a to tím méně, když i žalobu podal v řeči úřední.

Stížnost do výměru toho podanou zamítlo jak presidium sedrie, tak i presidium soudní tabule v Bratislavě a tak i žal. úřad nař. nyní rozhodnutím.

Nss uznal stížnost do rozhodnutí toho podanou bezdůvodnou.

Jak ze stížnosti patrně, vidí st-l v nař. rozhodnutí porušení svého vlastního jazykového práva a domáhá se tedy ve vlastním jméně odstranění oné domnělé újmy, poněvadž návrh, jehož přijetí bylo pro jazykovou závadu odepřeno, podal prý ve vlastním jméně a ohledně své vlastní osoby, nikoliv jménem zastoupeného jím žalobce, který zatím zemřel a dovozuje st-l, že ježto sám je národnosti maďarské, požívá ochrany § 2 jaz. zákona uvedeného, jehož i ostatní podmínky jsou prý v daném případě dány.

Ale jak z podání toho je zřejmo, šlo o návrh st-lův, aby sedrie ve sporu přerušeném následkem úmrtí žalobce, st-lem zastoupeného, učinila opatření za účelem dalšího pokračování sporu nebo jeho zastavení.

Dle tohoto obsahu podání toho nemůže však býti sebe menší pochybnosti o tom, že st-l nevystupoval při onom úkonu ve vlastním jméně a ohledně své osoby, nýbrž pouze jako zástupce strany žalující a na základě plné moci udělené mu žalobcem zatím zemřevším. Účelem návrhu toho byla úprava dalšího průběhu přerušného procesu, v němž st-l vystupoval pouze jako advokát, nikoliv jako strana, byť i na výsledku úpravy té závisela otázka dalšího účastenství st-lova ve sporu tom, avšak opět pouze jako zástupce jedné sporné strany, totiž původního žalobce na základě plné moci jím mu svého času udělené, nebo jeho právních nástupců, a neuplatňoval tedy st-l podáním tím žádného nároku jemu náležejícího, aby tudíž mohlo mu býti takto přiznáno postavení strany vystupující ve vlastní osobě a vlastním jméně.

Vystupoval-li však st-l podáním tím ve své vlastnosti jako advokát, je bezdůvodná stížnost shledávající v opatření nař. rozhodnutím schváleném porušení jeho vlastního subjektivního práva, když jak nss již v nálezu ze dne 2. března 1921 č. 13297, Boh. č. 786, k němuž se dle § 44 jedn. ř. odkazuje, vyslovil a blíže odůvodnil, právo na užití menšinového jazyka dle § 2 zák. z 29. února 1920 č. 122 sb. z. a n. je ryze osobním oprávněním příslušníka tohoto jazyka a, jde-li o osobu zastoupenou advokátem, osobním oprávněním strany, kdežto advokát jako takový, jednáje toliko jako zmocněnec strany, samostatného jazykového práva nemá.

Bylo tudíž rozhodnuto, jak svrchu uvedeno, aniž měl nss důvod uvažovati ještě o dalších vývodech a námitkách st-lových.

Č. 1417.

Pozemková reforma: I* Smlouvě o zcizení nemovitostí náležejících k zabranému majetku pozemkovému nelze po zákonu odepřít sou-